

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VALRAVNEN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873323600/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Men I see kun deres Lue,
Ikke det ærværdigt Høiel
Sætte dem som Pragt tilskue
For et mat nysgierrigt Øie.

Himlen sortner, Storme brage!
Visse Time du er kommen.
Hyad de gav de tog tilbage.
Evig bortsvandt Helligdommen.

VALRAVNEN.

De gule Silkescil, som Vinden fylder,
Hiemlede bugnende den lette Snække.
Mens Aftensolen ranke Mast forgylder
Frue Sigrid sidder paa det høie Dække.
Da bovner Havet brat med sorte Bylder,
Da pibler Vandet ind af dybe Sprække.
Den vilde *Valravn* høit i Masten synger,
Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Frue Sigrid skuer Ravnens i det Høie,
Da blegner hendes røde Rosenmund,
Da trænger Taaren frem i hendes Øie,
Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
O Valravn! hvis mit Ønske du vil føie,
Da skal du faae af Guld vel femten Pund!
Tæm Stormen, bring mig paa den sikke Jord;
Leed Skibet varligt i sin stille Fiord.

Med Guld man ei belønner dierve Helte!
Af Guld, Frue Sigrid, har jeg meer end du.

Før Guld jeg ei en Bølge bort vil velte;
Dog rører mig din ængstelige Hu.
Giv mig den Skat, du skiuler bag dit Belte,
Da skal jeg tæmme Søens Storm og Gru,
Da skal jeg dybt henstyrte ned i Pølen
Den Havmand, som har klynget sig til Kiølen.

Hvad skiult jeg under Purpurbeltet giemmer,
Det, vilde Valravnl! maa du gjerne faae.
For ringe Løn den større du forglemmer,
Det er til Stegerset de Nøgler smaa.
Hvis du mod Havets Magter kiek dig stemmer
Du gjerne der din Føde hente maa.
Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster
Og Ravnens flager bort fra gyldne Mæster.

Med stærktudspændte, tykke, uldne Vinger
Han med den frygtelige Havmand kiemper.
Den fraadbedækte Bølge let han tvinger,
De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
Med Varselskrig han sig i Skyen svinger;
Og sagte Vind sig efter Snekken lemper.
Alt mere taber sig den stærke Torden;
Frue Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang ad Qvel,
Ved klaren Søe, der svømmer langsomt Karpen.
Beständig risle sagte Kildevæld.
Hun tænker paa sit Norge og paa Sarpen.
I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held!
Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.
Da vender det sig under hendes Bryst!
I rædsom Grublen svinder hendes Lyst.